

Salezijanski
VESTNIK

*Glasilo za salezijansko
sotrudništvo*

LETO 1941
MAJ - JUNIJ

VAŽNO!

VODSTVO SOTRUDSTVA OPOZARJA NA SLEDEČE:

1. Kadar kaj naročate, nikar ne pozabite podpisati se. Sporočite tudi kraj, kjer stanujete, to je vas, ulico in pošto.

2. Vse dopise in pošiljke naslavlajte na „Vodstvo salezijanskega sotrudstva, Rakovnik — Ljubljana 8“.

3. Kadar pošiljate denar, Vas vljudno prosimo, da nam namen pošiljke sporočite ali v pismu ali na karti, najboljše in najbolj poceni pa je, če napišete zadaj na položnici, posebno če pošiljate za več namenov hkrati. S tem nam omogočite hitro in točno poslovanje.

4. Če letos še niste ničesar prispevali za kritje tiskovnih stroškov Salez. vestnika ali za druge salezijanske namene, nikar ne pozabite. Od Vaše darežljivosti je veliko odvisen napredek naše družbe. Bog Vam bo bogato poplačal.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V juniju: 1. 3, 7 — 2. 4, 21 — 3. 6, 9 — 4. 9, 3 — 5. 2, 11 — 6. 8, 15 — 7. 6, 28 — 8. 1, 26 — 9. 5, 2 — 10. 2, 8 — 11. 4, 17 — 12. 3, 1 — 13. 8, 22 — 14. 9, 20 — 15. 6, 12 — 16. 7, 19 — 17. 2, 14 — 18. 5, 24 — 19. 1, 5 — 20. 6, 18 — 21. 8, 30 — 22. 4, 6 — 23. 6, 13 — 24. 2, 25 — 25. 9, 4 — 26. 4, 16 — 27. 1, 23 — 28. 3, 29 — 29. 5, 27 — 30. 4, 30 — 31. 8, 10.

Nova častilka: 28. 3. 29. Poznič Terezija.

Naši umrli sotrudniki in sotrudnice.

Kramar Marija, Paradišče;
Prah Alojzija, Ljubljana;
Štih Frančiška, Kamenca;
Belec Terezija, Sv. Tomaž;

Kozamernik Fr., Vašje;
Kervina Marija, Ljubljana;
Eabnik Marija, Goričane;
Rogel Marija, Ljubljana.

Rogel Marija je bila ena prvih slovenskih sotrudnic. Ob prihodu salezijancev v Ljubljano je pristopila k sotrudništvu in je ves čas spremljala njihovo delovanje. Posebno ljubezen je gojila do Marije Pomočnice kristjanov. Kdo more prešteti, kolikrat je prihitela k Mariji na Rakovnik? Naj uživa bogato plačilo!

Babnik Marija je bila ena tistih sotrudnic, ki je do konca življenja delala s Salezijansko družbo. Bila je več let pospeševalka in je, kar je le mogla, storila v korist Salezijanski družbi. Mnogo se je trudila za gradnjo Marijinega svetišča. Bog jo je poplačal z lepo smrtjo.

Ura, ki jo je Bog določil

(Ob stoletnici salezijanskih mladinskih domov.)

Don Bosko se je pridno in zavestno pripravljaj na poslanstvo, ki mu ga je namenila božja previdnost. Čakal je samo še na migljaj od zgoraj, kdaj naj začne izvrševati načrte. Kmalu je napočila velika ura. Don Boskov življenjepisec Janez Lemoyne nam jo takole popisuje:

»Bilo je 8. decembra l. 1841., na praznik Brezmadežnega spočetja Marijinega. Don Bosko je čutil ta dan v svojem srcu še silnejšo željo, da bi si ustvaril družinico iz najbolj potrebnih in zanemarjenih dečkov. Da bo družina urejena, dobro vzgojena in obvarovana, ji je potrebna ljubeča mati. Taka nad vse dobra mati in mogočna zaščitnica bi naj bila novi ustanovi Devica Marija. Prav na dan, ki je posvečen njenemu brezmadežnemu spočetju, je hotela, naj bi se rodil don Boskov mladinski dom.

Ob navadni uri si je don Bosko v zakristiji sv. Frančiška Asiškega nadeval mašna oblačila, da bi opravil sv. mašo. Iskal je nekoga, ki bi mu stregel. V zakristiji je opazil fanta štirinajstih ali petnajstih let. Stal je s klobukom v roki in z zanimanjem ogledoval svete predmete. Kazno je bilo, da je le redko kdaj imel priliko videti kaj podobnega. Opazil ga je tudi cerkovnik, Jožef Camotti, surov in neprijazen človek. Skočil je k njemu in ga nahrulil: »Kaj počenjaš tu? Ali ne vidiš, da si ljudem v na-

potje? Hitro, zgani se, pojdi streč temule gospodu!«

Ob teh besedah je fant kar onemel. Namrgodeno cerkovnikovo čelo je fantu vzelo ves pogum. V velikem strahu je zjecljal le te besede:

„Ne znam, ne morem!“

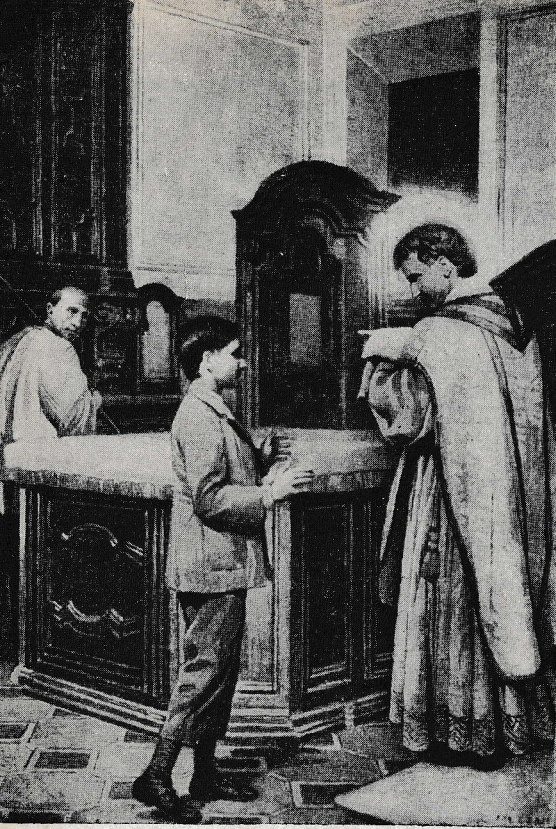
„Pojdi!“ je ponovil cerkovnik. „Moraš streči pri maši!“

„Ne znam!“ je ponovil fant še bolj prestrašen. „Še nikdar nisem stregel.“

„Kako, kaj praviš?“ je kričal cerkovnik. „Da ne znaš? Če ne znaš streči, zakaj si pa potem prišel v zakristijo? Zgubi se!“ — Ker se fant od same osuplosti niti premaknil ni, je pograbil cerkovnik prašilec in pričel z njim neusmiljeno udrihati po plečih ubogega fanta, ki kar ni mogel najti vrat.

„Kaj počenjate?“ je zaklical don Bosko s povzdignjenim glasom. „Zakaj pretepate fanta? Kaj vam je storil?“ — Toda razdraženi cerkovnik ga ni poslušal. Medtem je pa fant bil v veliki zagati. Ni mogel najti pravega izhoda. Zaletel se je k vratom, ki so delila mali kor od velikega. Ko je spoznal pomoto, se je vrnil v zakristijo in končno le našel prava vrata ter jo hitro popihal na trg.

Don Bosko je drugič poklical cerkovnika in mu z nekoliko strožjim glasom rekel: „Zakaj ste vendar pretepli tega fanta? Kaj vam je žalega storil, da ste tako grdo z njim ravnali?“

Sv. Janez Bosko v pogovoru z Jernejem Garellijem v zakristiji pri Sv. Frančišku Asiškem.

„Čemu pa hodi v zakristijo, če ne zna streči pri maši?“

„Kakor koli! Napak ste ravnali!“

„Sicer pa, kaj vas to skrbi?!“

„Pa še kako me skrbi! Saj je vendar moj prijatelj!“

„Kako?“ je vzkliknil cerkovnik ves začuden. „Vaš prijatelj je ta zlomek?“

„Da, vsi preganjanci so moji najljubši prijatelji. Pretepli ste fanta, ki ga poznajo tudi vaši predstojniki. Takoj mi ga pokličite! Moram z njim govoriti. Ne vrnite se brez fanta, sicer vas bom zatožil pri gospodu župniku, kako grdo ste ravnali z njim.“

Spričo odločnega nastopa se je polegla cerkovnikova jeza in čez čas se je že vrnil z dečkom. Tresel se je po vsem telesu in ves je bil objokan radi prejetih udarcev.

„Si že bil pri sveti maši?“ ga je

ljubeznivo vprašal duhovnik.

„Ne!“ je odgovoril.

„Pojdi torej sedaj k sveti maši. maši. Pozneje bi se rad s tabo pogovoril o zadevi, ki te bo močno razveselila.“

Don Bosko je hotel revčka le potolažiti in popraviti slab vtis, ki ga je nanj napravil neprijazni cerkovnik. Bog pa je imel druge namene. Prav danes je hotel položiti temeljni kamen veličastni zgradbi. Ko je don Bosko odslužil sveto mašo in opravil zahvalno molitev, je poklical dečka k sebi. Odvedel ga je v mali cerkveni kor. Ko sta se usedla, mu je z nasmehom na ustnah zagotovil, da se mu ni nič več bati. Nato ga je pa začel izpraševati takole:

„Dobri prijatelj, kako ti je ime?“

„Jernej Garelli mi pravijo.“

„Od kod si?“

„Iz Astija.“

„Kaj delaš?“

„Zidar sem.“

„Je oče še živ?“

„Ne, umrl je.“

„In mati?“

„Tudi mati je umrla.“

„Koliko si star?“

„Šestnajst let.“

„Znaš brati in pisati?“

„Nič ne znam.“

„Znaš peti?“ — Fant si je obrisal solzne oči, jih prijetno presenečen uprl v don Boska in odgovoril: „Ne!“

„Žvižgati pa gotovo znaš?“ Fant se je nasmehnil in to je don Bosko hotel. Spoznal je, da si je pridobil njegovo zaupanje. Nato je nadaljeval: „Povej mi, ali si že bil pri prvem svetem obhajilu?“

„Še ne!“

„Kaj pa pri spovedi si že bil?“

„Da, ko sem bil še majhen.“

„Ali opraviš vedno svojo jutranjo in večerno molitev?“

„Skoraj nikdar. Sem jo že pozabil.“

„Nimaš nikogar, ki bi te opomnil?“

„Ne.“

„Povej mi, ali greš vsako nedeljo k sveti maši?“

„Skoraj vedno,“ je fant odgovoril po kratkem molku in se pri tem namrdnil.

„Kaj pa h krščanskemu nauku hodiš?“

„Ne.“

„Zakaj ne?“

„Ker moji tovariši znajo vse, jaz pa, čeprav sem tako velik, ne znam ničesar. Sram me je, da bi hodil z njimi skupaj.“

„Kaj pa, če bi ti jaz posebej razlagal katekizem, ali bi me hotel poslušati?“

„Prav rad.“

„Kaj pa, ko bi imela krščanski nauk kar tukaj?“

„Da, da, samo da me ne bodo več topli.“

„Nič se ne boj! Nihče ne bo več slabo ravnal s tabo, saj sem ti že rekel. Še več! Od danes naprej si ti moj prijatelj in boš imel opravka le z mano in z nikomer drugim. Kdaj torej hočeš, da začneva s katekizmom?“

„Kadar vam je ljubo.“

„Ali bi kar nocoj?“

„Da.“

„Mogoče bi pa kar sedaj?“

„Tudi prav. Zelo rad.“

Don Bosko je pokleknil. Preden je pričel pouk, je še hotel zmoliti zdravamarijo, da bi mu Marija pomagala rešiti to dušo. Ta prisrčna zdravamarija in pa dober namen, ki ga je obudil, sta ustvarila velike stvari. Nato se je don Bosko dvignil in se prekrižal. A njegov učenec se ni prekrižal, ker se ni znal. Zato je pa učitelj uporabil prvo veroučno uro v to, da ga je naučil delati križ in da ga je poučil o Bogu Stvarniku in o tem, čemu je Bog človeka ustvaril in odrešil. Ko je minilo približno pol ure, ga je ljubeznivo odslovil. Obljubil mu je, da ga bo naučil streči pri sveti maši. Ko mu je fant pritrtil, da se bo naslednjo nedeljo vrnil, mu je podaril Marijino svetinjico in dodal:

„Čuj! Želel bi, da drugič ne prideš sam, temveč da privedeš še svoje tovariše. Bom že pripravil kakšno darilce zate in za tvoje prijatelje. Si zadovoljen?“

„Oh, seveda, seveda!“ je dobri dečko navdušeno hitel pritrjevati. Poljubil je don Bosku roko in odšel.

Garelli je v tem trenutku predstavljal ne samo neštivilne fante, temveč tudi vse one narode, katerim je don Bosko prižgal luč evangelija, da bi tako *zbral razkropljene otroke božje* (Jan 11, 52).

»Tu«, zaključuje Lemoyne, »je pravi začetek prazničnih mladinskih domov.« Don Bosko je bil začetnik in Garelli vogelni kamen, na katerega je prečista Devica priklicala blagoslov in milosti brez števila.

*

To se je zgodilo pred sto leti. In danes je po vsem svetu, kolikor jih ni uničila vojna vihra, na stotine salezijanskih mladinskih domov, kjer se mladina uči tako spoznavati in ljubiti Boga kakor izpolnjevati svoje državljanske dolžnosti. Iz gorčičnega zrna je zrastle in se razkošatilo mogočno drevo in vrglo senco čez vso zemljo...

Puerto Deseado (Argentina): *Salezijanske gojenke na izletu v gorah (s. Iv. Perovšek).*

Marija Pomoč kristjanov

V imenu „Marija, pomoč kristjanov“ je obsežena in strnjena vsa Marijina čast in slava, vse njene značilne prednosti, vsa lepota in mogočnost.

Marija

Hebrejsko ime „Marija“ pomeni po naše „gospa“, „gospodarica“. Ali je kakšno ime, ki bi bilo bolj prikladno, da bi ga nosila Mati božjega Sina in odrešenega človeštva? Marija je gospa nebes in zemlje; nebo in zemlja jo kličeta: Kraljica angelov, in jo pozdravljata: Zdrava, milosti polna! Marija je gospodarica nad peklom, zakaj s svojo deviško nogo je strla peklenški kači glavo in ji za vselej vzela premoč. Kot mati božjega Sina gospoduje in zapoveduje nekako tudi Bogu, pri katerem njena vsemogočna priprošnja vselej vse doseže. Marija je potemtakem gospa vse narave, milosti in slave. V njej so združeni vsi zakladi in vse prednosti, ki jih je Sv. Trojica

mogla podeliti ustvarjenemu bitju. V Mariji najlepše odseva vsa božja modrost, dobrota in mogočnost.

Pomočnica

Ker je Marija tako mogočna gospa, Kraljica nebes in zemlje, kateri so pokorni vsi božji svetniki in nebeški duhovi, je samo po sebi umljivo, da more in hoče pomagati vsem, ki potrebujejo njene pomoči. Veliki francoski pridigar Bossuet pravi: „Bog je že od vse večnosti določil Marijo, da bo po njej dal svetu rešenika. Ta sklep je bil nepreklicen in še danes drži, zakaj Bog se svojih darov nikoli ne kesa. Dejstvo je, da smo po Mariji sprejeli začetnika vseh milosti in da po njej še danes sprejemamo vse milosti, ki so potrebne za krščansko življenje.“

Po božji dobroti je torej Marija zakladničarka in delilka vseh milosti, ki z njimi razpolaga kakor hoče. Zakaj Bog, ki je vsemogočen po svoji naravi, je Marijo postavil za gospodarico svoje vsemogočnosti. Potemtakem je Marija vsemogočna po milosti, kakor je Bog vsemogočen po naravi. Bog hoče, naj nam vse milosti in dobrote prihajajo po Marijinih rokah.

Iz tega je razvidno, da naša nebeška Mati more pomagati vsem, ki se k njej zatekajo po pomoč. Pa ne samo more, Marija tudi hoče pomagati, in sicer zato, ker nas neizmerno ljubi. Ljubi nas pa zaradi tega, ker nas je rodila v življenje milosti v bolečinah pod križem na Golgoti. In ker ve in vidi, kako smo mi, otroci njenih bolečin, revni, bedni, po naravi podvrženi vsem mogočim slabostim, nas še bolj ljubi in nam rada pomaga, včasih še prej, preden jo prosimo, kakor lepo pravi Dante, pesnik Božanske komedije:

„Nikdar dobrota Tvoja ne odreče
prosilcu; mnogečrati, v času nuje,
neprošena celo naproti teče.“

(Raj 33, 16 — 18.)

Kristjanov

Marija je mati vseh živih in njena ljubezen objema vse ljudi. Vendar je mati predvsem tistih, ki so po sv. krstu zaznamovani s krvjo božjega Sina. Le-te Marija še posebej ljubi in jih na poseben način varuje in jim pomaga. Zakaj vsak kristjan je v največji meri deležen neskončnega zaslužnja trpljenja in smrti njenega Sina Jezusa. Vsak kristjan je živ tempelj Svetega Duha, tempelj, v katerem prebiva ta njen nebeški ženin z vsemi svojimi darovi.

Iz tega nujno sledi, da mora biti vsak kristjan predmet Marijine posebne ljubezni in njenega posebnega varstva.

Pomagati kristjanu pomeni isto kakor dopolniti njegovo odrešenje, poslati božjega Odrešenika, mu zagotoviti dušo, ki jo je odkupil za ceno svojega življenja, ter tako povečati njegovo zmagoslavje v nebesih. Potemtakem je umljivo, da Marija silno želi pomagati kristjanu v vseh nevarnostih in potrebah.

Ali kakor Marija pomaga posameznim kristjanom, prav tako in še bolj je pripravljena pomagati vsem skupaj, vsemu božjemu ljudstvu.

Marija je pomagala krščanskemu ljudstvu predvsem v tem, da je ohranilo svojo vero živo in nedotaknjeno tako spričo napadov besnečih krivovercev kakor spričo sovražnikov krščanskega imena. „Veseli se, o Devica Marija,“ tako radostno prepeva sv. Cerkev, „veseli se, zakaj ti si vsa krivoverstva sama zatlra po svetu!“

Odločilna zmaga pri Lepántu (l. 1571.), kjer je združena krščanska sila premagala vsemogočno turško brodov-

je, poraz polumesca pred Dunajem (l. 1683.), čudež nad Vislo (l. 1920.), kjer se je boljševiški val za dolgo ustavil in razbil: vse to jasno spričuje, kako Marija svoje verno ljudstvo varuje in mu pomaga. Tudi slovenski narod je že neštetokrat v zgodovini občutil njeno mogočno pomoč, zlasti ob turških napadih in v dobi protestantovske reformacije...

Za prave kristjane je značilno, da so podložni papežu, Kristusovemu namestniku na zemlji. Zato se je tudi Marija vedno izkazovala kot posebna varuhinja in pomočnica vrhovnih poglavarjev katoliške Cerkve, kadar koli so bili v stiskah in nadlogah. O tem nam priča tudi praznik Marije Pomočnice, ki ga obhajamo 24. maja. Na ta dan se je namreč l. 1814. zmagoslavno vrnil v večno mesto preganjani papež Pij VII., ki ga je imel mogočni francoski cesar Napoleon več let ujetega. V zahvalo je ustanovil imenovani praznik Marije Pomočnice.

Kako naj si zaslužimo njeno pomoč?

V naslovu „Pomoč kristjanov“ je torej obežena vsa Marijina čast in slava. Hkrati pa je to za nas uboge ljudi največja tolažba. Marija je pomoč kristjanov. Da bomo torej deležni njene ljubezni, dobrote in pomoči, moramo biti kristjani, pravi kristjani, kristjani po svojem življenju in ne samo po imenu, to se pravi, da bomo katoliško vero ne samo izpovedovali, ampak tudi po njej živeli. Posnemajmo torej Jezusa Kristusa, oživimo v naših srcih njegovo milost, potem bomo prav gotovo deležni pomoči Marije, Pomočnice kristjanov.

Ob stoletnici don Boskove nove maše

Letos obhaja Salezijanska družina dve lepi spominski obletnici: stoletnico, odkar je don Bosko začel svoje delo med mladino, in stoletnico njegove nove maše. O prvi smo že pisali in še pišemo, o drugi pa naj vsaj na

tem mestu kratko spregovorimo, tembolj ker nam je vrhovni predstojnik ravno zaradi te obletnice dal za letos vezilo, da naj v sebi in v drugih gojimo spoštovanje do duhovnikov in do duhovskega stanu. Mislim, da nam

to ni bilo še nikoli tako potrebno kakor letos, ko od vseh strani slišimo, kako preganjajo in sramotijo duhovnike...

*

Don Bosko se je začel od blizu pripravljati na novo mašo spomladi leta 1841. Kako resno je že tedaj vzel svoj duhovniški poklic, nam izpričujejo njegovi zapiski iz tistega časa.

Na praznik sv. Filipa Nerija, 26. maja, je začel v Turinu duhovne vaje pri očetih misijonarjih. „Opravil jih

Odrešenika‘ (Ps 23, 3 — 5). Ta psalmistov odgovor je novomašnika Boska docela prevzel.“

V enem izmed svetnikovih zvezkov, ki se nam je na srečo ohranil, lahko beremo sklepe, ki jih je naredil pred svojim mašniškim posvečenjem. Takole piše:

„Duhovnik ne gre sam v nebesa, pa tudi ne sam v pekel. Če lepo živi, pojde v nebesa z dušami, ki jih bo rešil s svojim lepim zgledom; če slabo živi, če daje pohujšanje, pa pojde v

Birmanija: Družina Altajcev z visokih gora v pisani narodni noši.

je prav zgledno,“ piše njegov zaupni prijatelj Giacomelli. „Božja beseda, ki so jo glasili pridigarji, ga je čisto prevzela, zlasti oni stavek, ki pove, kdo je vreden duhovniške časti: ‚Kdo pojde na goro Gospodovo, ali kdo bo stal na njegovem svetem kraju?‘ Kdo more reči, da je vreden, biti Gospodov služabnik in oskrbovati njegove presvete in strašne skrivnosti? ‚Kdor je nedolžnih rok in čistega srca, kdor svoje duše ne obrača k praznim stvarim,‘ temveč služi Bogu in ne svojim strastem. ‚Ta bo prejel blagoslov od Gospoda in usmiljenje od Boga, svoje-

pekla z dušami, ki jih bo pogubil s svojim pohujševanjem. Zato si bom na vso moč prizadeval, da bom kot duhovnik držal tele sklepe:

1. Nikoli ne bom hodil na sprehod, razen v veliki nuji, če bo treba obiskati bolnika, itd.

2. Glede uporabe časa bom neizprosno strog sam s seboj.

3. Za zveličanje duš bom rad delal, trpel in se poniževal v vsem in povsod.

4. Ljubezen in krotkost sv. Frančiška Saleškega me morata voditi pri vsaki stvari.

5. Zadovoljen bom s kakršno koli

hrano, samo da mi ne bo škodovala na zdravju.

6. Vino bom mešal z vodo, pa še tedaj ga bom pil le za zdravilo, kadar in kolikor bo terjalo zdravje.

7. Delo je mogočno orožje zoper dušne sovražnike; zavoljo tega ne bom dajal telesu počitka več kot pet ur vsako noč. Podnevi, zlasti po kosilu, ne bom hodil nikoli počivat, razen v boleznih.

8. Vsak dan bom nekaj časa porabil za premišljevanje in duhovno branje.

geljski strani. Ta dan je vesoljna Cerkev obhajala praznik sv. Trojice, turinska nadškofija čudež sv. Rešnjega Telesa, cerkev sv. Frančiška Asiškega pa praznik Matere milosti, ki jo tu že od nekdaj častijo.

Lahko rečem, da je bil to najlepši dan mojega življenja. Pri tej sv. maši sem se spomnil vseh nekdanjih profesorjev, duhovnih in telesnih dobrotnikov, posebno še rajnega Calossa, ki se ga vedno spominjam kot svojega največjega dobrotnika.

Slavko Ljubniški:

DON BOSKOVA MARIJA

*V mladosti nežni Bosko je
za sebe te odbrala
in v sanjah ti apostolat
bodoči pokazala:
Marija Pomočnica.*

*Skoz revščino, zapreke vse
kot svojega otroka
doma je in na tujem te
vodila skrbna roka:
Marije Pomočnice.*

*In v službi je duhovniški
ob tebi vedno stala.
Te v vseh nevarnostih zvesto
kot Mati varovala:
Marija Pomočnica.*

*Odkod si žel ves blagoslov,
uspehe čudovite?
Nesmrtna dela tvoja so
res milosti očite:
Marije Pomočnice.*

Med dnevom bom na kratko obiskal Najsvetejše, ali pa zmolil vsaj kako molitev k Jezusu v tabernaklju. Po sv. maši bom vsaj četrt ure opravljal zahvalo.

9. Nikoli ne bom brez potrebe govoril z ženskami.“

*

O svoji novi maši pa piše don Bosko sam takole:

„Posvečen sem bil v soboto pred sv. Trojico, dne 5. junija 1841. Posvetil me je nadškof Alojzij Franson v kapeli škofijske palače. Svojo prvo mašo sem opravil v cerkvi sv. Frančiška Asiškega, kjer je bil predstojnik Jožef Cafaso, moj veliki dobrotnik in duhovni vodnik.

V domači župniji, kjer že več let ni bilo nove maše, so me zelo željno pričakovali; toda jaz sem prvo daritev rajši opravil brez hrupa v Turinu pri oltarju angela varuha, ki stoji na evan-

Pobožno mnenje je, da Gospod za gotovo dá milost, katere ga prosi novomašnik pri prvi daritvi: jaz sem ga goreče prosil za moč besede, da bi mogel uspešno delati za zveličanje duš. Zdi se mi, da je Gospod uslišal mojo ponižno prošnjo.“

Don Bosko je zapisal v svoji ponižnosti samo: „Zdi se mi.“ Ali mi vemo, v kako obilni meri mu je bila dana zaprosena milost. Z eno samo preprosto besedo je pogostoma delal čudeže, spreobračal trdovratne grešnike in obujal izredne duhovske poklice.

Kako bi tudi moglo biti drugače, ko pa je svojo prvo daritev opravil s takim žarom vere, upanja in ljubezni, ki žare le v srcih, ki so najtesneje združena z Bogom! Jasen dokaz za to je serafinska ljubezen, s katero je opravljal sv. mašo do konca življenja. Vtisk, ki ga je človek dobil pri tem, se ni dal nikoli več zabrisati. Naj je

bil don Bosko kjer koli, tudi v tujini: samo da se je razvedelo, kje in kdaj bo maševal, pa se je zbralo vse polno ljudi okoli njegovega oltarja. In na koncu maše so si po tihem pravili: „To je svetnik!“

Don Bosko takole nadaljuje s popisom svoje nove maše:

„V četrtek, na Telovo, sem ugodil domačinom in se odpravil v Castel-

sama, povedala tele znamenite besede: „Duhovnik si, mašuješ; posihdob boš torej bliže Jezusa Kristusa. Toda vedi, da maševati se pravi trpeti. Tega sicer ne boš takoj opazil, ali sčasoma se boš prepričal, da je imela tvoja mati prav. Prepričana sem, da boš vsak dan molil zame, bodisi zdaj, dokler živim, bodisi po smrti; to mi je dosti. Ti poslej skrbi samo za zveličanje

Radna: Skupina igralcev iz lepe spevoigre „Pevčka s planin“, labodjega speva radniške igralske družine.

nuovo, kjer sem pel slovesno mašo in vodil telovsko procesijo. Župnik je povabil na kosilo moje sorodnike, okoliške duhovnike in mestne starešine. Vsi so se z veseljem udeležili novomašne slavnosti, kajti rojaki so me zelo radi imeli in so se z mano vred veselili moje sreče. Proti večeru sem odšel domov. Ko sem bil že blizu hiše in sem zagledal torišče onih sanj, ki sem jih imel v svojem devetem letu, nisem mogel več zadržati solza in sem vkliknil: „Kako čudovita so pota božje previdnosti! Zares, Bog je iz prahu vzdignil sirotnega dečka in ga posadil med kneze svojega ljudstva!“

Tisti dan mi je mati, ko sva bila

duš, zame se pa nê brigaj!“

To je bila res sveta in junaška mati, ki je delala čudeže, ko je prenesla toliko žrtev, odpovedi, potrpljenja in poniževanja, samo da bi pomagala sinu, da postane duhovnik. Pa jo je Bog tudi obilno poplačal, ker mu je tako skrbno varovala sveti zaklad, katerega ji je bil izročil v osebi njenega sina. Najlepše plačilo za vse njene trude pa ji je bilo, ko je videla, kako v njegovem srcu rasto orjaške čednosti, ki jih je ona sejala vanj; ko je v njegovem pogledu brala popoln mir vesti in občudovala njegovo stanovitno prizadevanje za božjo čast in slavo; ko je pozneje tako rekoč

z roko otipavala, kako božja previdnost varuje njegove ustanove, in opazovala, kako se njen sin trudi, da bi uničil greh in rešil duše; da, najlepše plačilo ji je bilo, ko je gledala, kako mu srce prekipeva od onega veselja, ki žubori iz misli na božjo pričujočnost in o katerem govori kraljevi prerok, ko pravi: „Pel bom Gospodu vse svoje življenje, svojega Boga bom slavil, dokler bom dihal. Všeč mu bodi moja hvalnica, in veselil se bom v Gospodu. Zginejo naj z zemlje grešniki in hudobnih naj ne bo več. Slávi, moja duša, Gospoda!“ (Ps 103, 33 — 35.)

Duhovnik v družini je prava sreča

in blagoslov za vse, za očeta in mater, za brate in sestre. Duhovnik, ki zanje moli in daruje sv. mašo, je prebogato plačilo za vse žrtve in trude, ki so jih imeli, preden so ga izšolali. Ob sinu in bratu pri oltarju se na vse prestano trpljenje pozabi. Ostane samo sladka misel: Dali smo božji Cerkvi duhovnika, drugega Kristusa...

Ob stoletnici don Boskove nove maše goreče spolnjujemo vezilo, ki nam ga je za letošnje leto dal naš vrhovni predstojnik in ki je tako primerno za te bridke čase: Spoštujmo duhovnike in skrbimo za duhovske poklice!

Slavko Ljubniški:

PRIDI, PRIDI SVETI DUH!

*Kadar suša zakraljuje
zemlja poka in vzdihuje:
vrt in travnik, še doline
željno gledajo v višine.
Vse po dežju koprni. —*

*Bolj ko zemlja so učenci
čakali, da bi studenci
iz višave se razlili
žejne duše napojili
z dári Svetega Duha.*

*Ko so v srca čudovite
božje milosti razlite:
nepopolni prej, boječi,
sveti zdaj in vsi goreči
so za duše in Boga. —*

*Mi priznamo: nismo vredni,
a tembolj smo Te potrebni.
Zaruženi zato z Marijo
naša srca koprniyo:
Pridi, pridi Sveti Duh!*

Okrog po Čaotungu

(Piše Meolic Stefan.)

Gospod urednik!

Že deseto leto sem v misijonih na Kitajskem in se do sedaj nisem še nič oglasil pri Vas. To pa ne zato, kakor bi ne hotel pisati, ampak ker sem vedno sodeloval z našimi gospodi

misijonarji, z monsig. Kerecom, z g. Majcenom in z drugimi. Le-ti so Vam pa itak pogosto pisali in znali dobro nadomestiti v svojih dopisih mojo zamudo.

Danes pa sem sam na dolgem po-

tovanju daleč v notranjosti misijonskih pokrajin in nimam nikogar, da bi namesto mene pisal. Zato dovolite, da se Vam sam in sicer prvič oglasim.

Deset let naporega dela med mladino in po delavnicah ter pri naših stavbah, posebno pa še zadnjih šest mesecev trajajoče neprestano bombardiranje japonskih letal v Junnanfuju, vse to me je do skrajnosti izmučilo. Zato mi je naš gospod ravnatelj Majcen naročil, naj zapustim za nekaj tednov glavno mesto in odidem na oddih v notranjost divjega Junnana k monsig. Kerecu, da bi se potem vrnil z odpočitimi živci k svojemu delu v Junnanfu.

Tako že nekaj tednov hodim po misijonu monsig. Kereca. In kjer koli se mi ponudi priložnost, pomagam in storim kaj dobrega ubogim poganom. Ravnokar sem se vrnil iz Kokveja, Tavanceja in nekaterih drugih krajev. Povsod sem našel sledove delovanja nekdanjih zelo gorečih francoskih misijonarjev.

Caotunška misijonska pokrajina je velika in zelo gorata. Apostolskih delavcev je skrajno malo. Reči moram, da so razmere rajši slabe kot dobre. Zato ima in bo še imel apostolski administrator, naš gospod monsignor Jožef Kerec, precej težko delo. On sicer pravi, da je samo začasno tukaj in da je po želji svete stolice njegova naloga

urediti delo, organizirati semenišče in druge dobrodельne ustanove, nato pa se spet vrniti med nas v Junnanfu. To tudi mi želimo in že komaj čakamo. Vendar mislim, da se bo to „začasno“ še precej dolgo vleklo, dokler se svet ne pomiri in sveta stolica ne pošlje novega apostolskega prefekta.

Monsig. Kerec pridno organizira misijon. Po poldrugem letu dela se vidijo že lepi uspehi. Malo semenišče je odprl kmalu po prihodu. Sedaj ima v njem 26 semeniščnikov, ki so vsi dobri, obetajoči fantje. Srednje semenišče je že skoraj dokončano, le še opremiti ga bo treba; v začetku marca, mislim, bodo začeli že pouk. Dalje pripravlja tudi bogoslovno semenišče; kakor hitro bo dodelano, se bo njegovih šest bogoslovcev takoj preselilo v novo stavbo. In medtem ko se te zgradbe že bližajo svojemu koncu, polagajo na drugem kraju temelje za lepo bolnišnico, ki jo bodo vodile naše sestre iz Slov. Bistrice.

Monsig. Kerec sam riše načrte in sam vodi dela. Le duhovnikov ima premalo, komaj deset, in izmed teh sta dva tako stara, da ne moreta več delati. Kristjanov je veliko. Sedaj na božič je bilo spet 60 odraslih krščenih. Otrok in umirajočih pa krstijo kakšen dan tudi po deset in še več. Tudi jaz sem imel te dni srečo, da sem krstil več umirajočih otrok. Zares je ta misijon lep in rodovit. Misijonarji bi lahko imeli veliko žetev za božje kraljestvo, samo ko bi jih več bilo! Zato molite, da bi Bog poslal sem kmalu več delavcev — duhovnikov!

Moje potovanje po teh divjih krajih je res skoraj malo predrzno in večkrat tudi zelo nevarno. Tako na poti iz Junnanfuja v Čaotung kakor tudi na poti v Kokve in Tavance in nazaj sem se večkrat srečal z roparskimi tolpmami. Pa so bili ti roparji še toliko pošteni, da so me pustili pri miru. Menda so videli, da nimam ničesar s seboj, razen nekaj raztrganih fantov, ki so me spremljali. O moji revščini jih je prepričevala gotovo tudi moja ponošena obleka in moj izmučeni obraz. Zato

Caotung: Monsignor Jožko Kerec in Stefan Meolic

so mi dali lepo mir. Bog daj, da bi vedno tako storili, pa ne samo z menoj, ampak z vsemi misijonarji!

Proti koncu tega meseca se bom vračal v Junnanfu in bom s seboj peljal tudi nekaj ubogih fantov sirot za naše delavnice v Junnanfuju. Moja pot bo trajala 12 ali 13 dni, po visokih gorah in po zelo nevarnih grabah. Vendar zaupam na posebno varstvo našega svetega očeta don Boska, ki me bo srečno pripeljal nazaj v zavod. Od tam Vam bom potem bolj obširno popisal potek mojega potovanja in misijonarjenja.

Kako lepo delo lahko vrši tukaj salezijanski sobrat pomočnik! Koliko bi lahko napravili, ko bi nas bilo več! Upam, da ko bo spet priložnost za potovanje, se bo lepo število naših

slovenskih sobratov odzvalo klicu in nam prišlo na pomoč.

Na koncu vas vse lepo pozdravljam in vam želim mnogo božjega blagoslova. Molite tam pri Mariji Pomočnici za nas, ki smo v tako veliki nevarnosti pred vednimi vojnimi grozotami in zračnimi napadi. Posebej pozdravljam vse gg. sobrate in vse naše dobro sotrudištvo in vse naše dobrotnike. Gospod Majcen je v velikih stiskah in smo zato zelo hvaležni vsem našim dobrotnikom, ki nam kaj pomagajo pri apostolskem delu za spreobrnjenje Kitajcev. Tudi mi tukaj za vas vse, ki ste doma, lepo in goreče molimo in darujemo svoje žrtve.

Meolic Štefan
salezijanski misijonar

Mandalay v Birmaniji: Sirote iz salezijanskega zavoda pri zabavi na trati.

Srečna dežela...

Pred letom ali kaj smo v našem Vestniku prvič brali, da so don Boskovi sinovi stopili na burmanska tla. Ker sedaj deluje v Birmaniji tudi naš rojak Jožko Kramar, se na kratko seznanimo s to nam neznano deželjo.

*

Birmanija ali Burma je bila nekoč

največja dežela v Indijskem cesarstvu. Od 1. aprila 1939. leta pa je samostojna pokrajina.

Birmanija je velika, a dokaj redko naseljena dežela. Obsega skoraj 600.000 kvadratnih kilometrov, a ima samo okoli 15 milijonov prebivalcev.

Zaradi svojega zemljepisnega po-

Puerto Deseado (Argentina): *Salezijanske gojenke na izletu v gorah (s. Iv. Perovšek).*

ložaja — meji namreč na Indijo, Tibet, Kitajsko, Francosko, Indokino, Siam in na Bengalski zaliv — in svojega naravnega bogastva v pridelkih in rudah je politično in gospodarsko izredno važna dežela. In prav zaradi tega je bila najbrž izločena iz skupnosti Indijskega cesarstva in dobila samostojno upravo.

Pokrajina je od treh strani zaprta z visokim gorovjem, le na jugu je odprta proti Bengalskemu zalivu. Po sredi se v smeri od severa na jug razprostira lepa rodovitna ravnina z vedno zelenimi travniki, obširnimi rižnimi polji, tobakovimi nasadi in cvetočimi vrtovi; posejana je s tisočerimi belimi pagodami vseh velikosti. Ravnino namaka mogočni veletok Irrawadi s svojimi pritoki. Glavni pritok Chindwin izvira v Assamu in se izliva v Irrawadi pri mestu Myingyanu. Irrawadi je ploven od Rangoona do Bhama.

Po ravnini **prebivajo** večinoma Burmanci, ki so mongolskega plemena.

Po goratih predelih stanujejo razni drugi rodovi: Arakanci, Ceinsi, Kachini, Shansi, Kaonsi itd. itd. V trgovinskih središčih je pa veliko kitajskih in indijskih priseljencev.

Burmansko ljudstvo

Ko prideš prvič v Birmanijo, potem ko si nekaj let preživel v Indiji, je to zate čisto nov svet, lep, prikupen, očarljiv. Ljudstvo je veselo, lepo obblečeno, prosto ubijajoče teže kast in plemenskega suženjstva. Če bi hotel z enim samim stavkom zajeti vse značilnosti Birmanije, bi rekel: To je dežela smeha, barv in praznikov!

Burmansko ljudstvo je še mlado, in skoraj bi dejal, otročje. Burmanci so kakor otroci: hitro se navdušijo in razvnamejo, očarljivi in strastni so, včasih pa tudi nekoliko poredni in nagajivi, kakor so pač otroci. Vsi se smejejo. Stopite na trg ali v trgovino, začnite sitnariti, dajte si prinesiti vse mogoče stvari, nazadnje pa odidite, ne da bi kaj kupili: trgovec se bo vedno ljubeznivo smehljal, kakor tedaj ko ste prišli. Ko se vozite z vlakom, vas vsi ogovarjajo; in če vas ne razumejo, se vam vsaj prijazno smehljajo. In Evropei, ki se v Indiji držijo zele zelo zadržano in ob strani, se tu brez strahu pomešajo z ljudstvom. Celo na vlaku jih je videti vse polno v tretjem razredu, kjer prijazno kramljajo z domačini.

To ljudstvo je tako, da ga človek mora vzljubiti: preprosto, veselo, pa tudi brezskrbno kakor otroci. Za to, kaj bo jutri, se ti ljudje ne menijo. Denar imajo sicer radi, a le zato, da si lahko nakupijo lepih stvari za darila in za praznike, a nikakor ne zato, da bi ga devali na kup. Pohlepa po denarju in bogastvu ne poznajo.

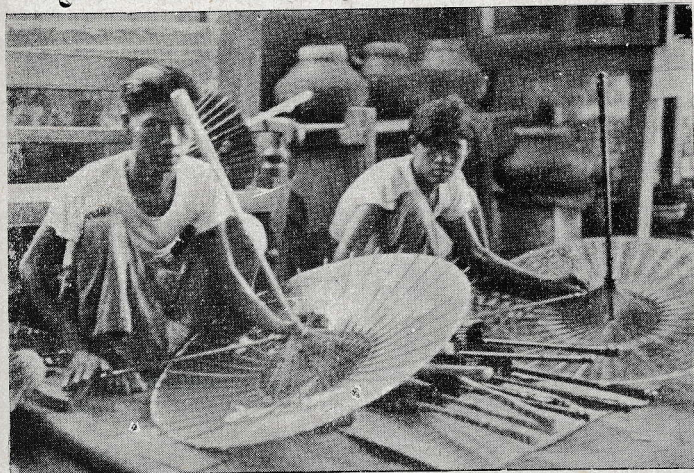
Burmanci so po naravi zelo darežljivi in dobri. Darežljivost jim je prešla tako rekoč v strast. Dajati v bogajme se pravi po burmansko „imeti zaslužnje“. Največje veselje in zadoščenje za Burmanca je, kadar more komu kaj podariti.

Bogatini zidajo s svojim denarjem

veličastne pagode s številnimi pozlačenimi kupolami in z dragimi kamni v temeljih. Takih pagod je po deželi na stotine in na tisoče, ena zraven druge, v mestih in po vaseh, po gričih in po dolinah, na planem in v gozdu. In nastajajo še vedno nove in nove. Poleg pagod se dvigajo povsod budišnični samostani za bonce. Ob cestah stojijo na vsakih osem ali deset kilometrov velika počivališča ali gostišča za popotnike. Reveži, ki nimajo drugega, imajo pripravljeno sadje, ciga-

služabnike in se vkrcal na ladjo. Dva dni pozneje je na širokem morju našel v kovčegu dragoceno srebrno čašo, ki so mu jo na skrivaj podarili njegovi burmanski služabniki. Ta dogodek lepo kaže, kakšno srce ima tamkajšnje ljudstvo.

Burmanci imajo kakor otroci silno radi žive barve, cvetje in sploh lepe reči. Vsi se oblačijo zelo izbrano in okusno, celo kmetje po deželi. Čez srajco nosijo vedno barvast jopič, čez hlače pa pisano dopetačo. Na glavi

Mandalay v Birmaniji:
Takole delajo pisane burmanske sončnike.

rete in polne vrče vode, da postrežejo žejnim popotnikom.

Vstanite zarana, pa boste po mandalayskih ulicah videli dolge procesije boncev, ki s skodelo v roki hodijo od hiše do hiše in prosijo hrano. V hišnih vežah stojijo žene in iz velikih loncev zajemajo riž in ga vsipajo v nastavljene posode. V mestu Mandalayu, ki šteje 150.000 prebivalcev, je nič manj ko 17.000 boncev.

Neki visok državni uradnik je zapuščal Birmanijo, da bi na Angleškem preživel svoja stara leta. Odslovil je

nosijo spretno zavezan živobarven robec, ki lepo dopolnjuje njih obleko.

Posebno veselje ima Burmanec do cvetlic. To je njegova strast. Tudi najrevnejši mora imeti pri svoji bajti nekaj grmov žlahtnih vrtnic in na oknih nekaj lončkov drugih cvetlic. Z rožami se okraši, ko gre v pagodo, in rože daruje pred kipom svojega Budha.

In prazniki? Tedaj se Burmanec ne zna več obvladati. Prazniki trajajo tedne in tedne in Burmanec jih uživa uro za uro. To je za njega največja

Praznik Marije Pomočnice bomo letos obhajali na Rakovniku dne 24. in 25. maja

Podrobni spored je objavljen na strani 79.

sreča. In s tem je povedano vse.

To, vidite, je Burmanec in Birmanija! Srečna dežela, nasmejani ljudje!

Še nekaj zgodovine

Burmanci so, kakor smo rekli, mongolskega pokolenja in so prišli od severa. Nekaj stoletij pred Kristusom je že obstajalo burmansko kraljestvo v Tagaungu ob Irrawadiju, nekako 300 km severno od Mandalaya. Leta 724. so Tataingi razdeljali drugo kraljestvo z glavnim mestom Promo in na njegovih razvalinah ustanovili novo dinastijo, ki je stolovala v Paganu vse tja do 13. stoletja, ko so prišli Kitajci in zasedli deželo. V 17. stoletju je prišla na površje dinastija Toungo z glavnim mestom Ava. Pa tudi to kraljestvo je po dobrih sto letih preminulo.

Leta 1753. se je general Alompra uprl tlačiteljem, jih premagal in pregnal iz dežele ter ustanovil svobodno burmansko državo. Njegovi nasledniki so meje svobodne Birmanije še precej razširili. Ali pri tem so kmalu prišli v spor z angleškimi osvojevalci. Leta 1824. se je začela prva vojska z Angleži. Tedaj so Burmanci izgubili pokrajino Assam. V drugi vojski, trideset let pozneje, so morali zopet odstopiti Angležem dobršen kos svojega ozemlja.

Zadnji burmanski kralj je bil Thibaw. Prestol je zasedel l. 1878. in je vladal sedem let. Zapletel se je v vojsko z Angleži, ki so v 18 dneh brez bojov zasedli vso Birmanijo. Glavno mesto Mandalay se je podalo, kralja so odpeljali v pregnanstvo in dežela je postala angleška kolonija.

Zgodovina pripoveduje, da so se kristjani v vseh sedanjim podobnih stiskah obračali k Mariji in ta se je vedno pokazala Pomočnico kristjanov. Kar so storili naši predniki, to storimo tudi mi. V teh stiskah, ki so izmed vseh dosedanjih najhujše, se s polnim zaupanjem obračajmo k Mariji Pomočnici kristjanov in kličimo: „Marija, Pomočnica kristjanov, prosi za nas! Marija, Pomočnica kristjanov, pomagaj nam!“ Ta klic ne bo zastonj. Ponavljajmo ga, neprenehoma ga ponavljajmo!

Zaupanje v Marijo in klic: „Marija, Pomočnica kristjanov, pomagaj!“ je že mnogim prinesel tolažbo in pomoč. Naj navedemo nekaj dokazov!

Tisočera hvala Tebi, o Marija, ker si mi po dolgih treh letih zelo težke bolezni dala moč, da sem zopet prišla na tvoj praznik 25. marca v tvoje svetišče na Rakovnik. Zdravniki so ugotovili, da je moja bolezen v moji starosti neozdravljiva, ker mi iz sklepov raste hrustanec, ki mi povzroča pri vsakem gibljaju v nogah strašne bolečine. Komaj da sem se ob palicah pomikala, a da bi mogla

iz hiše, o tem že tri leta ni bilo misliti. Le v mislih in s hrepenenjem v duši sem hitela v cerkev na Rakovnik, kamor sem prejšnja leta hodila vsak dan. Ob času misijona pa sem čutila v sebi tem večje hrepenenje po dušni hrani in sem s tem večjim zaupanjem vzdihovala k Mariji, Pomočnici kristjanov, da mi pomaga vsaj enkrat še priti v svetišče, da se naučim moči za trpljenje, ki mi je naloženo na

večer mojega življenja. Pa mi je ono jutro nekaj reklo v srcu: „Zakaj ne greš? Pojdi!“ Poskusila sem in res, naenkrat sem čutila v sebi moč, ki me je brez palic v kratkem času privedla k Mariji. V zahvalo pošiljam dar. — *Žitnik Notburga*, Ljubljana.

Ponesrečil sem se na nogi. Ko sem prišel v bolnišnico, je bila noga tako otekla, da se je zdravnik izrazil: „Težko bo rešiti nogo.“ V tej stiski sem se zatekel k Mariji Pomočnici na Rakovniku in sv. Janezu Bosku in obljubil dar, če ozdravi noga brez hujših posledic. Zdaj se mi noga že celi. Pošiljam v zahvalo 50 dinarjev. Ko popolnoma ozdravim, pošljem še nekaj. — *Vidmar Janez*, Martinj vrh.

V veliki stiski sem se obrnila k Jezusovemu Srcu, pred vsem pa k Mariji Pomočnici kristjanov in sv. Janezu Bosku. Ker sem prepričana, da sem bila uslišana in sem prejela tolažbo in pomoč, Vas prosim, da objavite zahvalo v Vašem Vestniku. Pošiljam Vam tudi obljubljeni dar. — *Krivec Neža*, Solčava.

Moj mož je bil v enem letu dvakrat na smrt bolan. V teh stiskah sem se obrnila k Mariji Pomočnici kristjanov in sv. Janezu Bosku in obljubila majhen dar. Uslišana sem bila. Zdaj je izven nevarnosti. — *Maček Marija*.

Že več let sem živela v težkih razmerah. Včasih mi je bilo kar obupati. Ker so razmere postajale vedno težje, sem se z zaupanjem zatekla k Mariji Pomočnici, sv. Janezu Bosku in sv. Mali Tereziji in bila sem uslišana. Za to in za toliko drugih prejetih dobrot, ki sem jih prejela po Mariji Pomočnici, izrekam toplo zahvalo in prosim, da to zahvalo objavite s polnim imenom v Vestniku. — *Čagran Terezija*, Radenci.

Podpisana se zahvaljujem Mariji Pomočnici za dvakratno uslišanje v zelo važnih zadevah. Pošiljam majhen dar in prosim, da mojo zahvalo natisnete v Vestniku. Marijo Pomočnico kristjanov pa pa prosim, naj mi bo še nadalje naklonjena, posebno zdaj v teh težkih dneh. Vsi pa, ki jih teži trpljenje, naj se z zaupanjem obrnejo do Marije. Kdor Marijo prosi, gotovo prejme. — *Matjašič Katarina*.

Nadalje se zahvaljujejo: *Testen Terezija* (Mengeš) za pomoč v duševnih in telesnih potrebah; *Sivec Marija* (Ljubljana) za ozdravljenje težke bolezn; *Mihelčič Franc* za ozdravljenje noge;

Pretnar N. (Jesenice) za ozdravljenje; *Leskovšek Ana* (Planina) za uslišanje v večkratnih težkih razmerah; *Novotnik Marija* (Guštanj) za več prejetih dobrot; *Sadek Terezija* (Sv. Kunigunda) za pomoč v težkih okoliščinah; *Marič Marija* (Bratenci) za ozdravljenje hčerke; *Kramar F.* (Ljubno) za uslišanje v važni zadevi; *J. B.* (St. Vid) za uslišanje v važni zadevi; *Mirtel Neža* (Šmarje) za ozdravljenje; *N. V.* (Maribor) za srečen izpit; *Z. Alojzija* (Višnja gora) za uslišano prošnjo.

SKUPNA POŠTA.

PRIJATELJE DON BOSKOVIH USTANOV po vsem božjem svetu, zlasti pospeševalce in pospeševalke, goreče prosimo, da naj nam povsod nabirajo novih delavnih sotrudnikov in sotrudnic. Le tako se bodo mogli don Boskovi zavodi na Slovenskem vzdrževati in ohraniti.

ČLANOM SKLADA MARIJE P. — Mesec majnik je posvečen Skladu Marije Pomočnice kristjanov. Vse, ki jim je pri srcu naraščaj duhovskih poklicev, pristrčno prosimo, da naj ne pozabijo na to važno ustanovo. Vzdrževanje duhovskega naraščaja zahteva ogromne izdatke, vojska je pa zaprla mnogo virov. Nadomestite težko izgubo!

STARŠEM IZ LJUBLJANE IN OKOLICE. — Dne 25. maja popoldne o pol 4 bo običajna procesija s kipom Marije Pomočnice kristjanov. Vsa pobožnost bo za mir in srečen konec vojske. Starši, pošljite svoje otroke. Deklice in dečki, ki imajo belo obleko, naj pridejo v beli obleki. Za vodstvo otrok bo preskrbljeno.

MARIJINIM DRUŽBAM. — Vse družbe iz Ljubljane in okolice vljudno prosimo, da se Marijine procesije na Rakovniku udeleže polnoštevilno in z zastavami.

SOTRUDNIKI! SOTRUDNICE!

Dne 25. maja bomo obhajali praznik Marije Pomočnice kristjanov. Radi velikih stisk, ki morijo svet, moramo letos bolj pobožno ko kdaj obhajati ta praznik in prositi Marijo, da se tudi v tej vojski

pokaže pomočnico vernih kristjanov, kakor se je pokazala že v toliko drugih.

Praznik bomo obhajali po naslednjem sporedu. V soboto zvečer dne 24. maja bodo o pol 8 slovesne šmarnice. Lurška procesija bo letos, ker je zapovedana za temnitev, odpadla.

V nedeljo se začno sv. maše ob petih in se bodo vrstile do 12. Sv. maše z govorom bodo ob 6 pred Najsvetejšim, ob 8, 9 in slovesna ob 10.

Popoldne o pol 4 bo govor in nato procesija s kipom Marije Pomočnice kristjanov. Prvotno smo se odločili za procesijo brez vsakega zunanjega sijaja, brez belooblečenih otrok, brez narodnih noš, godbe itd. Ker so se pa razmere za Ljubljano in okolico zelo izboljšale in so premnogi izrazili željo in prošnjo, naj spremlja procesijo isti zunanji sijaj kakor doslej, smo izpremenili prvotni namen. Procesija se bo vršila z istim zunanjim sijajem kakor v preteklih letih.

Letošnja procesija naj bo pred vsem zahvalna procesija. Zahvaliti se moramo za veliko milost, da se je večina naših mož in fantov rešilo preliivanja krvi in da so naši domovi, ko je pretila skrajna vojna nevarnost, ostali nepoškodovani. Za to dobroto se moramo zahvaliti Pomočnici kristjanov, kajti prav zadnji dan devetdnevnice, ki jo je ljubljanski vladika naročil svojim vernikom, se je pokazala Marijina pomoč. Naj bo praznik Marije Pomočnice kristjanov praznik zahvale!

Obenem naj bo praznik prošenj! Vojske še ni konec in od izida vojske je odvisna bodočnost naše domovine. Treba je moliti, veliko moliti in prositi Pomočnico kristjanov, da pomaga do ta-

kega konca, ki bo vsem Slovincem zagotovil tisto versko in kulturno prostost, ki so jo po modrosti Kralja in Cesarja Emanuela in Duceja prejeli Slovenci na ozemlju zasedenem po italijanskih četah. Le tak konec bo prinesel slovenskemu narodu zadovoljstvo in blagostanje.

Da izprosimo tak konec vojske, naj iz vseh molitev in pobožnosti letošnjega praznika odmeva klic: „Marija, Pomočnica kristjanov, izprosi nam srečen konec in trajen mir!“

Ta namen naj ima tudi popoldanska procesija s kipom Pomočnice kristjanov. Letošnja procesija naj torej ne bo le zahvalna, ampak tudi prošnja procesija! Naj se iz nje dvigajo vroče prošnje, tako vroče, da jih bo Marija prisiljena poslušati in uslišati. Da bodo pa te prošnje tem močnejše, naj se udeležijo procesije vsi, ki jim je pri srcu blagor domovine. Sedanja vojska je pokazala, da je vojska tem močnejša, čim več ima vojakov in čim boljša so sredstva. Tako je tudi z molitvijo: čim več jih moli in prosi in čim bolj vneto in zaupno prosijo, tem več dosežejo. Zato naj bo udeležba pri letošnji procesiji kar najbolj številna! Ker se je toliko naših rojakov in rojakinj z Gorenjskega in Štajerskega ne bo moglo udeležiti, naj jih nadomeste ljubljanci! Ne pozabimo, da je usoda narodov v božjih rokah, vse dobro in vse milosti pa Bog deli po Mariji.

Pridite vsi, ki morete! Kdor pa ne more, naj se pa tisti dan združi v duhu s številom vernih, ki bodo klicali: „Marija, Pomočnica kristjanov, izprosi nam srečen konec vojske in trajen mir!“

Koliko je vreden očenaš?

Iz življenja sv. škofa Urha se pripoveduje zanimiva legenda. Škof Urh je bil milosrčen in dobrotljiv mož. Njegov kuhar se pa take lastnosti ni mogel privaditi; podil je reveže iz hiše. Nekoč pride berač v kuhinjo in prosi nekoliko okrepčila zatrjujoč, da hoče za škofa zmoliti očenaš. Kuhar se nevoljen zadere: „Koliko je pa vreden en očenaš!?“ ter zapodi berača iz kuhinje. Prav takrat pa pride mimo škof; ko zapazi surovo vedenje kuharjevo, mu brž zapreti s povzdig-

njeno roko in pravi: „Moj dragi! Vprašal si v jezi, koliko je vreden en očenaš. Na to vprašanje boš dobil odgovor v Rimu, ne od mene. Še danes se pripravi na pot in romaj v Rim; koliko je vreden en očenaš, ti more samo papež povedati.“ Kuhar se je moral odpraviti še tisti dan in romati v Rim. Ko je prišel domov, je pripovedoval, kako mu je papež odgovoril: „En očenaš je cekin, tako širok kot zemlja in tako visok kot nebo.“

SALEZIJANSKI VESTNIK izhaja vsak mesec. Letno stane 10 din (za inozemstvo 16 din). Izdaja: Salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Tiska sal. tiskarna Rakovnik - Ljubljana. Predstavnik lastnika in tiskarne: dr. Jože Valjavec.

Urednik: Tone Vode.

Nove knjige

Dr. E. Neubert — dr. J. Lovrnčič:
MOJ VZOR: JEZUS, MARIJIN SIN.
„Nebeških rož“ 8. knjiga. Pod naslovom „Nebeške rože“ izhaja zbirka izbranih, posebnega priporočila vrednih knjig, ki obravnavajo razne zadeve duhovnega življenja in služijo bogoljubnim namenom.

Tako nam tudi knjiga „Moj vzor“ predstavlja enega malih, a zelo svetlih biserov iz nabožnega slovstva. Spisal jo je p. dr. Emil Neubert v duhu nauka očeta Chaminada, ustanovitelja marijanistov, ki je učil svoje duhovne sinove, naj živijo po geslu: Marija naša vodnica! Danes je ta globoka francoska knjiga že pokazala svoje velike uspehe, saj je prevedena v nemški, angleški, italijanski, španski, flamski, poljski in japonski jezik. Dne 20. januarja leta 1940. je pisal papežev državni tajnik kardinal Maglione vrhovnemu predstojniku družbe pohvalno pismo, v katerem mu sporoča veselje sv. očeta zaradi tako velike razširjenosti te knjige, ki bo gotovo storila mnogo dobrega.

„Moj vzor“ je lepa in zelo važna knjiga. V obliki toplega in pristrčnega razgovora človeka z Jezusom in Marijo posega pisatelj v vse smeri apostolskega življenja in apostolskega delovanja. Toda ti razgovori niso kakih prazni izlivi čustvenega značaja, marveč je v njih obsežen ves bogoslovni nauk o Jezusu in Mariji in še posebej vsa navodila za napredovanje v notranjem življenju. Dobrim ljudem bo posebno prijetno to, da je vse tako tesno povezano z Marijo, božjo Materjo.

Prav v tem pa je tudi velika važnost knjige. Popolnoma v skladu z učenjem sv. Cerkve nas vodi v Marijino šolo, v kateri naj po njenem zgledu in pod njenim vodstvom postanemo Kristusovi in osvojimo svet za Kristusa. Knjige te vrste bi mogli imenovati izrazito oblikovalne knjige, katere je treba brati počasi in stran za stranjo spreminjati v svoje življenje.

Zato bo knjiga „Moj vzor“ dobrodošla vsem tistim organizacijam, ki hočejo vzgajati prave kristjane za sedanje čase, v prvi vrsti vsem oblikam Marijinih družb, pa tudi salezijanskim sotrudnikom in sotrudnicam, saj se njihovo stremljenje tako lepo ujema z namenom te knjige: posvečevati samega sebe v Marijini šoli. Za ta namen, kakor tudi za šmarnično ali vrtnično berilo, si težko mislimo primernejše knjige in upamo, da bo ravno zato storila mnogo dobrega, kar ji prav iz srca želimo.

Cena: v platno vezana 25 din, kartonirana 20 din. Dobi se pri Ničmanu in v vseh drugih knjigarnah.

Jože Premrov: IZSELJENSKA ČITANKA. Izdala Mladinska založba v Ljubljani. Cena 30 din.

Zanimanje za našo kri v tujini se je zadnje čase močno pomnožilo. Imamo izseljensko nedeljo, izseljenski teden, izseljenske prireditve, izseljenske ure in predavanja v radiu, v šolah, v društvih, a nismo imeli primerne priročnika, ki bi iz njega črpali potrebno snov in podatke. Zdaj imamo tudi to, in sicer prav lepo, obširno, ilustrirano Izseljensko čitanko, v kateri nam prireditelj na 180 straneh in s 44 slikami nazorno prikaže naše izseljensko vprašanje. V prvem delu knjige nam popisuje stanje slovenskega izseljenstva v posameznih državah, v Kanadi, Braziliji, Egiptu, Avstraliji, Belgiji, Holandiji, Nemčiji in Franciji, zlasti pa v Severni Ameriki in v Argentini. V drugem delu knjige pa je cela vrsta leposlovnih sestavkov, raznih beril, pesmi, nastopov, prizorov, deklamacij itd. Zlasti je bogata izbira pesmi, ki so jih povečini zložili naši pesniki v izseljenstvu. Najbolje je med njimi zastoplan znani pesnik Ivan Zorman iz Clevelanda v Združenih državah. — Lepo knjigo vsem prav gorko priporočamo, zlasti pa še tistim, ki imajo koga kje v tujini. Izseljenska čitanka s svojimi sestavki jim bo kakor pismo od dragih v tujini: zmeraj prijetna, ljuba in nova.

Knjige, šolske in pisarniške potrebščine dobite najceneje v
Mladinski založbi - Ljubljana - Stari trg 30

MESTNA HRANILNICA LJUBLJANSKA

je

največji slovenski pupilarnovarni denarni zavod.

Domači hranilniki, sodno - depozitni oddelek,

posojila na hipoteke, menice, lombard.

Za vse hranilne vloge jamči

MESTNA OBČINA LJUBLJANSKA

Naše knjige

- Lemoyné-Vodé: **Sv. Janez Bosko**, v platno vezana knjiga din 50.-, po pošti 5.- din več.
- Dr. Franc Knific: **Junak s pristave**, broš, din 8.-, po pošti 1.50 več.
- Janez Bosko-A. L.: **Mihec Mačone**; broš, din 5.-, po pošti 1 dinar več.
- Dr. Jos. Valjavec: **Vzor mladine**, broširana din 8.-, po pošti 1.50 več.
- Auffray-Logar: **Vzgojna metoda sv. Janeza Boska**, broširana din 12.-, po pošti 2 din več.
- Dr. Franc Knific: **Pri božjem Srcu**, zlata obreza din 20.-, rdeča 16.-, po pošti 1 dinar več.
- Dr. Jos. Valjavec: **Duhovne vaje**, zlata obreza din 20.-, rdeča 16.-, po pošti 1 dinar več.
- Karg-Vodenik: **V Zveličarjevi šoli I. del**, broširana din 5.-, po pošti 1 dinar več.
- Karg-Vodé: **V Zveličarjevi šoli II. del**, broširana din 5.-, po pošti 1 dinar več.
- Dr. Jos. Valjavec: **Lepo vedenje**, III. izdaja, broširana din 3.-, po pošti 1 din več.
- Dr. Jerko Gržinčič: **Svete pesmi**. II. izdaja; — broš. 6.-, vezana 12.-din, po pošti 1 din več.
-

V prodajalni Mladinske založbe v Ljubljani

Stari trg 30

dobite razne mladinske knjige, najraznovrstnejše šolske potreščine, vse za pisarno, velik izbor nalivnih peres po zelo ugodnih cenah.

Ako je naslovnik umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA 8